

Sygn. akt: I C 909/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko W. R. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 909/19

UZASADNIENIE

Powód – D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, złożył pozew przeciwko pozwanej W. R. (1) o zapłatę kwoty 1216,71 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana na podstawie umowy pożyczki gotówkowej o nr (...) zawartej z Idea E. (następcą (...) SA) w dniu 29 marca 2013 roku otrzymała określone środki pieniężne. Jak wynika z pozwu pozwana nie dotrzymała warunków umowy w związku z czym pożyczkodawca wypowiedział przedmiotową umowę i roszczenie stało się w całości wymagalne. Następnie wskazano, że przedmiotowa wierzytelność wynikająca z zawartej umowy została przelana na rzecz (...) SA w dniu 31 stycznia 2013r. na podstawie umowy cesji, a następnie (...) SA w dniu 30 grudnia 2014r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności sprzedał wierzytelność na rzecz powoda.

Powód poinformował, że na zadłużenie strony pozwanej składa się należność główna 942,78 złotych, opłaty, prowizje i koszty 25 zł. oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 248,93 złotych,

W dniu 8 listopada 2019 r. pozwana W. R. (1) wskazała, że nigdy nie brała kredytów w I. (...). Przyznała, że brała kredyt, ale I. (...) tylko go ubezpieczał. Podkreślała, że od I. (...) nigdy nie dostała pieniędzy. Przyznała, że 29 marca 2013r. zawarła umowę kredytu ale z AllMoney i to było na około 3-4 tysiące, ale nie potrafiła określić na jaki okres. Ta pożyczka nie została wypowiedziana i jest wyrok sądowy na spłatę tej pożyczki. Były to dwie odrębne umowy jedna dotyczyła pożyczki druga ubezpieczenia. Ta umowa ubezpieczeniowa była na rok albo na czas trwania umowy pożyczki. Umowa pożyczki chyba była zawarta na 4 lata. Podkreślała, że nie otrzymała od Idea Expres żadnych pieniędzy, a umowa ubezpieczenia nie została wypowiedziana. Wyjaśniała, że nie może przedstawić umowy kredytowej. Podkreślała że kwestionuje umowę wskazaną w pozwie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że pozwana W. R. (2) zakwestionowała fakt zawarcia umowy z Idea Expres, podkreślając, że zawierała umowę z (...) SA. Z pozwu wynika wprawdzie, że Idea Ekspres jest następcą (...) SA, jednakże strona powodowa nie przedłożyła żadnej umowy. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę pożyczki wskazując wyłącznie datę zawarcia umowy i jej numer. Powołano się również na okoliczność, że w związku z brakiem spłaty, przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się kwota 942,78 zł tytułem należności głównej, opłaty, prowizje i koszty w kwocie 25 zł, oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 248,93 zł. Brak było jednak informacji dotyczących treści pierwotnego zobowiązania (brak kwoty pieniężnej, która była przedmiotem tej umowy, jak również ustalonych kosztów i należności związanych z zawarciem umowy, warunków spłaty zobowiązania, terminu wypowiedzenia). Brak było informacji, czy kwota należności głównej stanowi kwotę udzielonej pożyczki, czy obejmuje również inne obciążenia z tytułu zawartej umowy. Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego, tym bardziej, że strona pozwana zakwestionowała zasadność roszczenia.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych. Nie przedłożył pierwotnej umowy, z której wywodził swoje roszczenie tj umowy pożyczki z dnia 29 marca 2019 r. W związku z powyższym pozbawił Sąd możliwości weryfikacji wierzytelności dochodzonej wobec pozwanej, w szczególności w zakresie postanowień umowy tj ustalenia wysokości udzielonej pożyczki, czasu trwania umowy, terminów i przyczyn jej wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, dodatkowych kosztów związanych z tą umową - rodzajem i wysokością odsetek, prowizji, czy też zasadami spłaty zobowiązania a także czy nie upłynął okres przedawnienia. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia, w tym czy przedmiotowa umowa nie zawierała klauzul abuzywnych.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

W ocenie powoda – dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, umowa cesji wierzytelności oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności.

Podkreślić jednak należy, że dowód „wyciąg z ksiąg rachunkowych” zawiera jedynie oświadczenie powoda stwierdzające na podstawie jego ksiąg rachunkowych, że nabył on od (...) SA z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanej, która na dzień wystawienia wyciągu stanowiła kwotę w nim wymienioną. Jednakże zgodnie już z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, o jakim mowa w art. 194 § 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie stanowi, ani dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie, ani nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania transakcji nabycia wierzytelności przez powoda w swoich księgach rachunkowych. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX 1375500).

Domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. W związku z powyższym w ocenie Sądu, ww. dowód, który jest dokumentem prywatnym, stanowi co jedynie oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości .

Nie budzi również wątpliwości, że dokumenty prywatne, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.), nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń.

Należy również zauważyć, że wymieniony wyciąg, nie dokumentuje naliczonych odsetek, w szczególności nie wiadomo od jakiej kwoty zostały naliczone, za jaki okres i jaka była podstawa ich naliczenia, a przede wszystkim uniemożliwia ustalenie czy nie doszło do przedawnienia roszczenia. .

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa.